

ALEKSEI TOLSTOI

AVENTURILE LUI BURATINO

sau

CHEIȚA DE AUR

Traducere de Roland Schenn

Ilustrații de Sacha Poliakova

CORINT JUNIOR

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
Giuseppe, meșterul tâmplar, găsește o bucată de lemn care grăiește cu glas omenesc	9
Giuseppe îi dăruiește lemnul vorbitor prietenului său, Carlo	11
Carlo cioplește o păpușă și îi dă numele de Buratino	14
Greierele vorbitor îi dă sfaturi bune lui Buratino	18
Din cauza neastâmpărului său, Buratino e la un pas de moarte. Tata Carlo îi face haine din hârtie colorată și îi cumpără un abecedar	20
Buratino vinde abecedarul și cumpără un bilet la teatrul de păpuși	24
În timpul reprezentației, păpușile îl recunosc pe Buratino	27
Mai întâi, signor Karabas Barabas vrea să-l pună pe Buratino pe foc, dar apoi îi dă cinci monede de aur și îl lasă să plece acasă	34
Pe drumul către casă, Buratino întâlnește doi cerșetori, aceștia sunt motanul Basilio și vulpea Alissa	37
La hanul „La trei plevuști”	40
Buratino este atacat de hoți	44
Hoții îl atârnă pe Buratino de creanga unui copac	47
Fetița cu părul albastru îl readuce pe Buratino la viață	49
Fetița cu părul albastru vrea să-l educe pe Buratino	53

Buratino ajunge în Țara Proștilor	58
Câinii polițiști pun laba pe Buratino și nu-l lasă să rostească nici măcar un cuvânt în apărarea sa	64
Buratino îi cunoaște pe locuitorii bălții, află despre soarta celor patru monede de aur și primește de la Tortilla, broasca-țestoasă, o cheiță de aur	66
Buratino fuge din Țara Proștilor și întâlnește un tovarăș de suferință	70
Pierrot povestește cum a ajuns el în Țara Proștilor, călare pe iepure	72
Buratino și Pierrot ajung la Malwina, dar trebuie să fugă împreună cu ea și cu pudelul Artemon	80
Lupta de la marginea pădurii	84
În peșteră	90
Buratino se hotărăște să afle cu orice preț taina cheiței de aur	96
Buratino află taina cheiței de aur	100
Pentru prima dată în viața lui, Buratino este disperat, dar totul se termină cu bine	105
Buratino se întoarce în sfârșit acasă, împreună cu tata Carlo, Malwina, Pierrot și Artemon	111
Karabas Barabas pătrunde în odăița de sub scară	116
Ce se află dincolo de ușița misterioasă?	119
Prima reprezentație a noului teatru de păpuși	128

Giuseppe, meșterul tâmplar, găsește o bucată de lemn care grăiește cu glas omenesc

CU MULTĂ VREME ÎN URMĂ, trăia într-un orășel de pe malul Mării Mediterane un bătrân meșter tâmplar. Numele meșterului era Giuseppe, dar lumea-i mai zicea și Nas-vânat.

Într-o bună zi i-a căzut în mână o bucată de lemn, una dintre acelea pe care oamenii le bagă iarna-n sobă pentru a se încălzi.

— Nu-i rău, și-a zis Giuseppe-n gând. Din lemnul ăsta aș putea face un picior pentru o masă.

Giuseppe și-a pus pe nas ochelarii pe care avea obiceiul să și-i prindă cu sfoară pe după urechi, asta fiindcă și ochelarii erau tare vechi, a întors bucata de lemn pe toate părțile și a prins a o ciopli cu o bărdiță. Abia dacă apucase meșterul să lucreze, că s-a și auzit un glas subțirel care a strigat:

— Au! Au! Încet, rogu-te, încet!

Giuseppe și-a așezat ochelarii pe nas și a privit prin atelier. Nimeni...

S-a uitat pe sub bancul de lucru. Nimeni...

A scos capul pe ușă. În stradă nu era nimeni...

— Să mi se fi părut oare? se întrebă Giuseppe. Cine să fi vorbit?

Meșterul a pus iar mâna pe bărdiță, dar cum s-a apucat de treabă, lemnul s-a văitat:

— Au! Au! Mă doare!

De data asta Giuseppe s-a speriat de-a binelea. Așa de tare s-a speriat că i s-au aburit și ochelarii... S-a uitat meșterul prin toate colțurile. Și-a băgat capul și-n sobă și s-a uitat multă vreme pe horn în sus.

— Nu-i nimeni aici... Oi fi băut prea mult și-acu' îmi vâjâie capul.

Dar nu, nu era așa, nu băuse nimic în ziua aceea... După ce s-a mai liniștit, meșterul a luat rindeaua și-a bătut cu ciocanul în ea pentru a potrivi bine lama. Lama trebuia să iasă doar un pic din mânerul ei. Giuseppe a pus bucata de lemn pe banc și a trecut o dată cu rindeaua peste ea. Vocea subțirică a început să strige iar:

— Au! Au! Au! De ce mă ciupiți?

Lui Giuseppe i-a căzut rindeaua din mână, a făcut câțiva pași înapoi și, în cele din urmă, s-a așezat pe podea. Meșterul a priceput că glasul subțirel venea din bucata de lemn.

Giuseppe îi dăruiește lemnul vorbitor prietenului său, Carlo

CHIAR ÎN ACEA CLIPĂ în atelierul meșterului a intrat Carlo, flașnetarul, un prieten vechi al lui Giuseppe.

Pe vremuri, Carlo își punea pe cap pălăria cu boruri largi și pornea prin orașe cu flașnetă lui minunată, câștigându-și pâinea cu dansul și cântul.

Acum Carlo era bătrân și bolnav, iar flașnetă se stricase de multă vreme.

— Bună ziua, Giuseppe, a spus Carlo, intrând în atelier. De ce stai pe podea?

— Am pierdut un șurubel, lua-l-ar mama zmeilor, a răspuns Giuseppe uitându-se cu coada ochiului la bucata de lemn. Tu, bătrâne, ce mai faci? Cum o mai duci?

— Rău, a răspuns Carlo. Mă tot gândesc ce să fac și ce să dreg ca să mai câștig și eu o bucată de pâine... De-ai putea să mă ajuți sau să-mi dai măcar un sfat...

— Nimic mai simplu, a spus Giuseppe vesel și s-a gândit: „O să mă scap chiar acum de bucata asta blestemată de lemn!”. Nimic mai simplu! Uite, pe banc e o bucată de lemn. Ia-o și du-o acasă, Carlo.

— Of! a exclamat Carlo, abătut. Dacă o iau, ce-o să fac eu cu ea, că nici măcar sobă n-am în cămăruța mea!

— Fă așa cum îți spun. Știu eu ce vorbesc. Ia-ți un cuțit și cioplește o păpușă din bucata asta de lemn. Învăț-o să spună tot soiul de lucruri vesele, arată-i cum să cânte și să danseze și după aia mergi cu ea din poartă-n poartă. O să câștigi o bucățică de pâine, ba chiar și câte-un păhărel de vin pe deasupra.

Abia rostise meșterul aceste cuvinte, când dinspre bancul de lucru s-a auzit un glas subțirel:

— Bravo, bravo! Te-ai gândit bine, măi Nas-vânăt!

Giuseppe a început să tremure de frică, iar Carlo a privit uluit în jur. Oare de unde venise glasul?

— Mulțumesc pentru sfat, Giuseppe, a zis Carlo. Ia dă-mi bucata de lemn despre care vorbeai.

Giuseppe a apucat la repezeală bucata de lemn și i-a întins-o prietenului său, dar fie din cauza lipsei de îndemânare a meșterului, fie așa, din senin, nu știu cum s-a făcut că bucata de lemn a sărit drept în capul lui Carlo.

— Ah! Țsta-i darul pe care vrei să mi-l faci! a zis Carlo, supărat.

— Iartă-mă, prietene, dar nu eu sunt cel ce te-a lovit.

— Vrei să zici că m-am lovit singur cu lemnul în cap?

— Nu, nu, sigur că nu, dragă prietene. Poate că te-o fi lovit chiar bucata de lemn.

— Minți! Tu m-ai lovit!

— Ba nu!

— Că ești un bețivan, asta știam și eu, Nas-vânăț, dar acum a văd că ești și mincinos! a zis Carlo.

